

Intervju 2010-10-21

Christian Penalva

När och var är du född?

Jag är född i... ah, jag måste kommentera själva frågan först innan jag svarar. Just i mitt fall så har alltid den frågan om var jag är född varit komplicerad, för mig i alla fall, just för att jag är född på en plats där mina föräldrar var när jag föddes, helt enkelt, och som inte är deras ursprungsland. I mitt pass har det ju alltid stått var jag är född och det används ju alltid för att klassificera vem jag är, så för mig har det alltid varit superkomplicerat att förhålla mig till det eftersom det blir någonting som blir påtvingande. Det säger någonting om mig innan jag ens själv får säga någonting om mig. Det landet som jag är född i, jag pratar det landets språk för att mina föräldrar råkar göra det och för att det finns väldigt många runt omkring mig här som har gjort det också. Så nu kan jag svara för nu har jag gett en förklaring.

Då vill jag säga såhär att; mina föräldrar är båda två från Brasilien. De kommer från hög medelklass, kan man säga, befann sig i Brasilien och åkte till Chile. Min mamma åkte till Chile för att hon ville studera, det var inne att åka till Chile och studera på 70-talet när jag föddes. Hon gjorde det och träffade min pappa som också var från Brasilien och som redan hade varit i Chile ett tag. Han var där för att han hade varit politiskt aktiv i Brasilien och där hade ju också varit en militärdiktatur, kan man säga, det är inte lika många som känner till den diktaturen. Där träffades de och där föddes jag. Därifrån kom vi till Sverige som politiska flyktingar. Anledningen att vi inte åkte tillbaka till Brasilien var att min pappa inte kunde, så vi blev politiska flyktingar och kom hit. Därför står det att jag är född i Santiago. När jag var liten fick jag alltid lära mig att jag hade tre medborgarskap. Jag är chilensk medborgare för att alla som är födda i Chile blir chilenska medborgare och jag är brasiliansk medborgare för att mina föräldrar har registrerat mig i Brasilien och för att de är det och sedan blev jag svensk medborgare efter att jag hade bott här ett tag. Men jag får bara ha två pass, det svenska och det brasilianska. Så det är svaret på var jag är född någonstans.

Den frågan antar jag vill undersöka någon slags bakgrund, självklart, och min bakgrund är ju att jag är uppvuxen i Sverige med, dels det svenska, men plus något annat. Det där *men* har ibland varit ett men, men många gånger ett plus. Jag tror att för mig som barn så var det mest som det var och har varit ett plus men blir många gånger ett men utifrån olika normer vi har. Det var ett långt svar på frågan.(skratt) Sedan bodde vi då i Skåne, Malmö, Skällinge och Lund, som jag gärna ser som min hemstad för att jag sedan bott i Malmö i många år. Jag är också utbildad i Lund, på universitetet. Men tillbaks till frågan om när exakt jag är född, då är jag född 1974, i Santiago, Chile och vi kom till Sverige 1975.

Då tänkte jag att du kunde berätta lite om din utbildning.

Jag har utbildat mig i Lund på universitetet där. Jag har läst idé- och lärdomshistoria, litteraturvetenskap, genusvetenskap och konstavetenskap. De sista fyra åren har jag arbetat som utställningsproducent och på museer då. Jag har vidareutbildat mig och fått min utbildning och fått ta del av hur man gör utställningar och på det sättet lärt mig utställningsmediet som jag hela tiden utvecklar tillsammans med mina kollegor. Jag har liksom skapat min egen utbildning genom kurser och sedan genom att praktisera och arbeta praktiskt.

Vilket var ditt första museijobb?

Mitt allra första museijobb var för Malmö Kulturmiljö och det var en utställning om arkitektur i Malmö. Där arbetade jag som guide och värd och berättade om ett nytt hus i stan och om det gamla huset man hade rivit då. Det var det första och sedan har jag också jobbat med att rycka in här och där. Hjälpt till att sätta upp en utställning, ta ned en utställning. Mitt första större arbete var på Kulturen i Lund när de arbetade med ett utställningsår som handlade om sexuellt, om sexualiteten genom historien. Där kom jag in för att jag hade skrivit om sexualitet. Min magisteruppsats handlade om renässansen, höftskynken och homosociala relationer. Där kom jag in på Kulturen och vi hade ett jättebra samarbete som ledde till att jag fick frågan om jag ville producera huvudutställningen det året. Där fick jag en fantastisk chans och det gick jättebra, både för institutionen, mina medarbetare och mig själv, kanske främst. Jag lyckades visa för min chef att det passade mig att arbeta på det sättet. Den vägen har det gått.

Hur hamnade du här på Göteborgs Stadsmuseum?

Här i Göteborg hamnade jag för att jag dels gjorde en utställning på Världskulturmuseet om Paracastextilierna, som faktiskt kom till Sverige till det *här* museet på 30-talet. När jag hade gjort den utställningen på Världskulturmuseet var jag på väg till ner Skåne igen men blev uppmanad att söka den här tjänsten som utställningsproducent på Stadsmuseet och det gjorde jag., fick komma på intervju och blev väldigt triggad av allt det förnyelsearbete och hela den process som man pratade om skedde här. Jag hade varit här tidigare och tittat på huset och jag hade ju jobbat på ett kulturhistoriskt museum tidigare, Kulturen i Lund, och på Världskulturmuseet som hade en helt annan vinkling. Men med tanke på att jag hade jobbat med arkitektur innan med visningar i Malmö med Malmö Kulturmiljö och stadsbyggnadskontoret i Malmö, så kände jag att det var väldigt många aspekter som gick ihop här utifrån min bakgrund. Jag gick på intervju, vi hade ett jättebra samtal och det ledde till att jag blev tillfrågad om jag ville komma hit och arbeta. Detta var 2008, i november, så det är två år nu om någon vecka.

Vad hade du för förväntningar på arbetet? Du var inne lite på förnyelsearbetet, kan du utveckla det lite?

Mina förväntningar när jag kom hit? När jag kom hit första gången? Jag har gått på många museer och tittat och därför haft ett bagage med en analytisk blick som

yrkesverksam person och diskuterat många sådan här frågor med mina kollegor. Jag visste redan vad jag tyckte om vad man kunde göra här och vad det fanns för potential. När jag var på intervju sa jag det, jag var väldigt ärlig och kände att ska jag arbeta på den här platsen så måste jag vara säker på att man ville göra någonting, att man ville utvecklas och gå in i framtiden och möta nya besökare på riktigt och att man vågar vara modig och ställa frågor som är svåra och problematiska. Att man vågar försöka förstå och ge avkall på sin makt för att man inte är rädd utan man vill bli rikare. De förväntningarna hade jag och dem har jag alltid. Jag såg inte dem som orimliga efter att jag hade varit här på intervju. Jag var förväntansfull samtidigt vet jag hur det kan se ut på museer. Det är en spännande fas men det är stora institutioner med många människor som har varit här länge med många olika bakgrunder, sammanslutningar, många olika discipliner. Ibland finns det en väldigt bra närhet och dialog med nya diskurser och förståelse för dem och nya redskap man kan använda. Ibland behöver den fortfarande implementeras, så jag var medveten om att det inte är lätt. Jag hade också förstått i mina andra arbeten hur viktigt det är med tålamod och att jobba gediget framåt men att det kan ta lite tid. Det är inte bara det vi sänder ut utan också den information och den kunskap vi som arbetar på museerna har som måste förankras i det nya. Det är problematiskt, så det visste jag, att man får ta det lugnt. Den största förväntningen var att jag hoppades på att man skulle kunna ta hand om min energi, som jag har att erbjuda, och det har jag mycket av. Så det var mina förväntningar.

Hur tycker du att det har gått nu när du har varit här ett par år? Tycker du att du har fått utlopp för den energin?

Ja, alltså, jag får utlopp för min energi hela tiden, min vilja att göra saker och att göra saker som är nödvändiga, som får betydelse och att kunna förklara, motivera och föra en diskussion. Sedan är vi ständigt i en process. Museet ska ständigt vara i en process av förnyelse och att man alltid utvärderar och ser på sig själv. Vad har vi gjort nu? Hur kan vi göra det bättre? Vad kan vi lära oss? Det är hårt arbete. Att göra skillnad är inte lätt. För att göra skillnad betyder att man går emot, oftast, det som redan är format och det är inte lätt. Där måste man vara villig till dialog och man måste vara modig och man måste ha ork att falla och gå upp igen. Det måste finnas en vilja, man måste ha stöd och man måste skapa miljöer där man kan stödja varandra. Vi museer berör många frågor i samhället. Vi kan beröra alla frågor i samhället och det är ingen lätt uppgift. Vi är mitt uppe i en sådan process där vi försöker hitta och förankra hur vi på bästa sätt kan ta till vara på alla våra olika kompetenser för att vara nödvändiga och ha betydelse och göra skillnad för våra besökare och för samhället. Som jag säger är vi mitt uppe i den processen. Den är slitsam, utmanande och berikande.

På ett mer praktiskt plan, kommer du ihåg din introduktion in i arbetet här, hur den var?

Nu råkar jag ha en banan som ligger här som jag ska äta nu på eftermiddagen och det kan jag väl säga att det var som ett bananskal. (skratt) Det var ju rakt in i processen. På min första arbetsdag stod en orkidé på mitt bord som välkomstgest. Det var väldigt bra initialt men sedan märkte jag ju att det inte riktigt fanns tid för att alla var så upptagna med så

mycket. Så jag kom in ganska fort och där är jag ju väldigt självgående. Jag fick ganska omgående börja med en liten utställning, en julutställning som ingen annan hade tid att göra. Det var mitt första uppdrag här, en liten julutställning, med tomtar från samlingarna. Sedan direkt efter det satte det stora projektet igång och det var att jag skulle vara utställningsproducent, projektledare, tillsammans med en kollega för den nya 1700-talsutställningen. Där började vi direkt med en liten förstudie, så det var liksom pang på.

Kan du beskriva för mig hur en vanlig arbetsdag kan se ut för dig?

Jag jobbar ju oftast med projekt. Jag har ständigt något eller flera projekt som jag är involverad i och som utställningsproducent så håller jag i trådarna. Beroende på projektets storlek varierar det hur många de är, jag kan ha ett stort projekt eller tre, fyra olika små projekt. Jag kan även ha något projekt som är på väg som jag tänker på där jag går på möten och så. Men en vanlig dag kommer jag till jobbet, sätter på datorn, kollar mina mail, sedan har jag eventuellt möten som börjar ganska direkt. Det är i princip möten hela dagen av olika former. Det kan vara möten med dem som håller på med innehåll, det kan vara möten med tekniker, det kan vara möten med externa samarbetspartners av olika slag, det kan vara från universitetet, det kan vara företag som gör saker åt oss till exempel filmer, bildspel eller tryckeri, det kan vara förfrågningar utifrån om utställningar som kommer in. Det kan vara väldigt mycket. Man kan säga såhär; svara på mail, prata i telefon och gå på möten för att bestämma, reda ut, planera saker och hela tiden föra utställningsprocessen vidare. Där är det många möten med mina kollegor här på museet. Om man sammanfattar så är det ju så, det är mail och möten.

Har du något område där du är specialiserad?

Jag var faktiskt på ett seminarium igår som handlade om huruvida museer gör skillnad och där pratades det väldigt mycket om genus. Det är någonting som jag har arbetat med, dels i andra utställningar, maktperspektiv överhuvudtaget och dels kommit in på när jag har studerat. Där vill jag gärna specialisera mig mer inom det området och om jag ser mig själv i framtiden skulle jag tycka att det var väldigt intressant att få jobba med våra samlingar utifrån de perspektiven och specialisera mig där mer. Jag skulle vilja se vad vi kan lära oss om vi ställer den typen av frågor. Men om man ser till min roll, som frågan kanske egentligen handlar om, så är ju min specialitet att utveckla utställningsmediet. Hur gör man en utställning? Varför gör man en utställning? Varför ser en utställning ut som den gör? Hela den processen att samarbeta med människor och att i grupp skapa någonting. Det är ju det jag ständigt arbetar med och utvecklar. Det börjar ju med en idé och där finns pedagoger inblandade, innehållspersoner, externa samarbetspartners, bygg, formgivare och alla möjliga tänkbara personer som kan komma att tillsammans skapa en utställning under den tiden det tar till en utställning öppnar för publiken och lever kvar under den tiden den står på museet. Men sedan så ingår det ju i min uppgift här på museet också att jobba mycket med innehåll. Jag är inte bara en utställningsproducent, utan jag brukar också arbeta i mina projekt som innehållsproducent d.v.s. att jag håller i trådarna. Man kan säga att jag redigerar texterna som kommer in som underlag från våra beställare. Den rollen har jag också så man kan säga att jag är anställd för att jobba med de frågorna

och vara alert där och ha en genus- och maktblick på våra texter och vad det är vi sänder ut. Det är ju någonting som jag inte kan göra själv utan som jag försöker inkorporera i projekten från början på alla nivåer. Det är min specialitet, utställningsproducent, innehållsproducent och att jag vill få chans att jobba mer med genus och maktfrågor, förenklat.

Hur tänker du dig att ett sådant arbete skulle kunna se ut, rent konkret, när du säger att du skulle vilja jobba med samlingarna ur ett sådant perspektiv?

Att jag skulle jobba med samlingarna, menar du? Ja, vi har ju en samlingsenhet med personal och eftersom jag jobbar med projekt så är ju inte jag där så ofta som jag skulle vilja. I mitt arbete, så som jag skulle vilja planera det, skulle jag vilja föra in mer tid för att lära känna samlingen, själv men också självklart via dem som arbetar med samlingarna dagligen. I vårt uppdrag ingår att använda samlingen för att belysa olika samhällsfrågor eller belysa kulturhistoria. Som ansvarig för en del av innehållet vill jag ju också kunna bekanta mig med vår samling, som ju är så stor, för att kunna hitta nya sätt att berätta och nya områden att lyfta fram och aktualisera. Så skulle jag vilja arbeta med samlingarna.

Det har uppkommit tankar under intervjuerna om att det fysiska avståndet till samlingarna kan vara ett problem, hur ser du på det?

Jag tror att man kan se på det på många olika sätt. Det behöver inte finnas något problem, tror jag, att man inte finns i samma rum. Att någons kontor inte är just i samma sal eller samma byggnad som där hyllorna med föremål finns är inte problematiskt för mig. Antingen jobbar jag vid min dator eller så har jag möte i ett annat rum med de människorna jag träffar. Jag kan vara i verkstan men jag kan också vara på samlingsenheten, på Polstjärnan i magasinet. Det ser inte jag som något problem. Jag ser det snarare som en strukturell fråga om hur vi ska jobba. Hur ska vi vidareutbilda hela museet och vad kan vi ha för olika strategier så att hela personalen får ta del av de föremålen som vi har. Det ser jag som två olika saker som man ibland kanske har svårt att skilja på men för mig är det ganska tydligt. Det är inget problem för mig att jag en dag i veckan är ute i samlingarna och lär mig dem. Någonstans kanske det vore bättre att ha det mer specifikt, att ha ex antal timmar per månad då jag skall få ta del av samlingarna och mina kollegers kunskap. Så jag ser det inte som problematiskt att man inte är i samma hus. Sedan säger jag så för att faktum är att vi har ett hus här i stan och vi har samlingar någon annanstans. Vi har en samling på över en miljon föremål och sedan har vi fotografier, arkivvarier o.s.v. Men skulle man göra ett helt nytt museum, då kan man ju börja ställa helt andra frågor och se vad man vinner och vad man förlorar på olika alternativ men det är ju en helt annan fråga. Så ser jag det.

Sedan har vi ju det här väldigt speciella huset, Ostindiska huset, hur tror du att det påverkar stadsmuseet?

Det är ju en sådan öppen fråga. Jag skulle vilja säga att självklart påverkar det, som allt annat. Man kan ju säga så att vi har ju ett hus, mitt inne i det som alltid har varit centrala Göteborg. Vi fortsätter att kalla det för centrala Göteborg, ett hus från 1700-talet. 1700-talet som ju har kommit att formuleras som väldigt centralt för Göteborg i många sammanhang. På det sättet kan man ju tycka att det är jätteroligt och jätteskoj att vi kan få utgå från en kulturhistorisk plats som är så stor och som upptar ett helt kvarter. Att vi kan rida på det och använda det på alla möjliga spännande kreativa sätt. Det i sig ser jag inte som problematiskt. Sedan kan man ju komma in på djupare frågor som handlar om vad vi ska förmedla till vår publik, hur vi förmedlar det och vad vi regenererar när vi gör våra utställningar i det här huset. Då tror jag att det är viktigt att se vad museer har varit, hur museer startats, vad de har betytt för samhället, hur museer som maktfaktor har påverkat hur vi ser på oss själva, vilka vi är och vilka dikotomier vi formar. Vi är någonting och om vi är det så är något annat något annat, som vi jämför oss med. Där kan jag då se en problematik när det gäller just maktfaktorn som blir så påtaglig när vi vet att det inte är alla som kommer hit. Hade alla kommit hit och det hade varit ett hus som alla känner sig välkomna i då hade kanske inte det varit så relevant men nu är det inte så. Det är en hög medelklass som kommer hit.

I och för sig är det många skolklasser som kommer hit som kanske representerar en större grupp i samhället men det är ändå ett ganska begränsat kontrollerat forum. Man kommer hit redan i egenskap av ung person med en auktoritet och det är inte det egna valet eller den egna upplevelsen utan ganska format av gruppen. Det är kanske tjugofem, trettio elever som kommer samtidigt. Trots att vi har så många visningar för skolor så kan vi ändå se att vi har en låg representation av hela befolkningen. Utifrån det faktumet blir, tycker jag, problematiken om museets vara eller icke vara här i detta huset så påtaglig. Därför att vi är ett hus som har byggts av män, pengar, oftast generade av män, utifrån tankar som har med produktion, import, export och kolonisation att göra och som har koppling till andra stora rörelser i Europa. Vi har blivit en manifestation av någonting. Den är vi och den genererar vi hela tiden. Kanske är det problematiskt att ett museum finns i de här husen för att vi kommer aldrig ifrån det så som det ser ut idag. Utifrån det jag har sagt tror jag att det kan påverka på många sätt och jag tror det är viktigt för oss som museum att ständigt fråga oss själva på vilket sätt det påverkar olika grupper. Jag tror vi behöver få hjälp utifrån av så många som möjligt i de här olika grupperna. Vi behöver hjälp med att ställa frågan till dem för att förstå om det är problematiskt att vi är här. Det handlar då om; är vi tillgängliga när vi är här? Kan vi prata om frågor som berör de andra som inte kommer hit när vi är här? Därför skulle jag vilja säga att den frågan är problematisk för att den är så vid. Som svar ja, det är problematiskt.

Finns det särskilda värderingar kring Stadsmuseet från besökare och allmänheten?

Bara så att jag förstår frågan, du undrar vilken bild jag tror att människor har av museet? Det finns många olika bilder, självklart, det går inte att undvika eftersom vi finns så

centralt. Vi finns i en del av staden som på många sätt är en knutpunkt med tanke på bussar och stationer. Då finns vi dock lite i periferin där, vi ligger inte mitt i Brunnsparken utan en bit ifrån. Man kan säga så att jag är 36 år och i min bekantskapskrets, som är en krets där många jobbar på museum och många är intresserade av kultur, så märker jag att det inte är en självklarhet att komma hit. Att jag tar upp det på detta sättet är för att statistik många gånger kan vara bra som utgångspunkt, den okulära statistiken. Vi har en utställning just nu i Rådhuset där vi har guider från Chalmers, som är studenter, de är åtta stycken och jag frågade dem när vi träffades vilket museum de helst går på och det var inte det här museet. Sedan frågade jag om de hade varit här någon gång och det hade de varit, de flesta, inte alla och om det var längesen och det var längesen. Det är ju också en grupp som vi gärna tror kommer hit, unga människor, men som vi kanske inte riktigt når. Jag vet ju inte exakt vilken bild de har av oss men jag kan ju i alla fall säga att vi inte är ett självklart första val, kanske inte andra val heller och kanske inte tredje och vi bör undersöka i vilken nummerordning vi kommer där. Det är svårt att säga men jag tror att vi har haft stor betydelse för en viss grupp i staden, en viss grupp som ser sig som självklar i staden och som också kan sägas tillhöra staden så mycket så man känner att man är en del och man har rättighet till staden. Sedan har vi en annan grupp som inte känner det där på samma sätt och den första gruppen tror jag blir mindre och mindre. Samtidigt har vi många utställningar som lockar publik men det är så nischat, triggat vid enstaka tillfällen det är inte den kontinuitet som vi behöver.

Det kan jag tänka mig, om jag ska försöka förstå hur folk ser det, så kan jag tänka mig att man kanske saknar en kontinuitet som gör att vi är ett självklart val att någon gång titta in i för att se vad som händer nu. Men jag tror absolut inte att vi är så aktuella som vi själva tror. Jag tror absolut inte att vi är den auktoriteten som vi själva gärna vill tro att vi är. Jag tror att så som samhället ser ut idag och såsom media ser ut idag, såsom kunskapskanalerna ser ut idag så är vi någonting som har haft tyngd och som tillåts vara en tyngd i vår egen bubbla precis som vilken annan subkultur i samhället. Vi kan välja att vara kvar där men vi kan också välja att gå in i flera andra subkulturer och vara aktuella där. Det tror jag är ganska rimligt. Jag tror att vi snarare vinner på att se det så än att inte göra det med tanke på hur våra besökssiffror ser ut.

Vilken roll ska museet ha i samhället, vilken form av aktör ska man vara? Kan du prata lite om det?

Vilken roll vi ska ha, ja, det gör jag gärna. Vår museibakgrund, eller den historien vi har som utgör oss, har visat sig vara problematisk. Det finns många forskare och det är ganska vedertaget idag inom vår bransch att vi kommer från något som vi bör omvärdera. Visst gör vi skillnad, som alla företeelser i samhället gör skillnad. Frågan är vad det är för en skillnad. Är det en skillnad som vi hellre ser som bra eller är det en skillnad som vi hellre ser som mindre bra, eller rent utav dålig? Det handlar om vad vi skapar och vad vi genererar och vad vi regenererar. Kan vi med våra samlingar och med vår historia vara en trovärdig plats för dialog kring frågor som berör dem vi vill berätta om? Så självklart gör museer skillnad men om jag går in och tittar på mig själv och vad jag skulle vilja göra och vad många med mig, som jag känner och som jag pratar med, skulle vilja göra så vill vi sträva efter att vara museer som kan göra skillnad med hjälp av många olika röster. En

plats för dialog, en plats för möten och en plats där man då, kunskapsbaserat, ställer frågor kring våra samlingar för så ser vårt uppdrag ut idag. Där kommer också frågan vad vi samlar på idag, ska vi fortsätta samla? När har vi samlat färdigt? Hur ska vi sälla det vi samlar? Vi mäktar inte med det redan, måste man samla? Kan man ställa frågor ändå? Ska vi ha utställningslokaler? Ska vi vara museer? Museer har ju inte bara utställning som forum utan man har publikationer, man har programverksamhet, man kan bedriva forskning, man undersöker föremålen, man bevarar föremålen. Så det finns många frågor där. Vi har mycket att göra och vi är mitt uppe i en debatt och det är jätteintressant att befinna sig i den nu. Vi kommer bara kunna se när vi är där om tio, tjugo, trettio, fyrtio år hur vi förvaltrade detta. Det är en ständig fråga som vi i alla fall måste försöka hitta plattformar för där vi kan stå och utgå från någon slags vetenskapligt tänkande som också innebär att vara normkritisk mot oss själva och våga ställa de obehagliga frågorna. Jag vill att museerna ska göra skillnad men frågan är hur vi gör det på bästa sätt och hur vi upprätthåller den diskussionen så att vi ständigt kan vara en plats som gör skillnad.

På ett lite mer personligt plan, vad innebär det för *dig* att arbeta på museum?

Med den erfarenheten jag har idag innebär det för mig väldigt mycket att komma hem. Jag har bott i Sverige i hela mitt liv, förutom det där året och ett antal månader som jag har bott utomlands och då med det året syftar jag på när jag föddes i Chile. Jag kommer från en familj där vi har pratat hemma både spanska och portugisiska, dels för att min mamma började leva med en annan man än min pappa, som var spansktalande ganska tidigt så hemma har vi syskon pratat spanska med honom och portugisiska med mamma. Så vi har ju växt upp med tre språk. Att ha många svenska vänner men också mycket kontakt med vänner som delar den här erfarenheten där man inte bara har en självklar grund utan kanske både en, två eller tre andra grunder. Sedan är det oundvikligt att inte ta upp detta som en faktor att jag är en man om lever med en annan man och att det har varit väldigt självklart för mig alltid, men det har också gett mig ett slags utanförskap som jag har dealat med hela tiden tillsammans med att jag har en annan bakgrund än enbart den svenska. Allt det har, i alla fall hos mig, skapat en Christian som ständigt ställer frågor. Varför är det såhär? Varför kan inte jag vara såhär? Varför kan de vara så och inte jag? Varför kan de vara så och inte de? Jag kommer också från en bakgrund från Lund och en mamma som är väldigt insatt i genusproblematik och feministiska frågor som också har gett mig, ganska tidigt, en annan blick än den som jag har märkt har varit vanligast, kan man säga.

Det är en grund och en erfarenhet som är någonting som jag har haft med mig sedan på universitetet också i varje sak jag har skrivit och den litteratur som jag oftast söker mig till. De människor jag oftast söker mig till har varit människor som delar erfarenheten av att ställa frågor, som helt enkelt är intresserade av att i sin tillvaro stå på en plattform som utgörs av svar som de har förankrats hos sig själva utifrån de frågor man har skapat. Jag menar såhär; man kan ju tro på många saker. Jag tror ju till exempel inte på Gud men jag har ju märkt nu att ibland behöver man kunna stå stadigt med båda fötterna på jorden om man då inte kan stå stadigt på jorden ibland och till exempel förlita sig på en högre makt, så har jag i alla fall sett det som att jag måste jobba självständigt för att skapa den tryggheten hos mig själv. Det yttersta är hos mig själv liksom. Om inte jag kan stå stadigt

i mig själv, oberoende, så funkar det inte för mig. Jag har ofta sökt mig till den typen av människor som tänker likadant och där har varje analytisk fråga bidragit till att jag får svar för mig själv, oavsett om de är sanna eller inte, som handlar om att; okej, jag kan inte veta. Det här att jag inte kan veta tror jag har varit väldigt viktigt för mig. Jag kan, i min stadighet, grunda mig på svaret att jag inte kan veta. Det är det jag menar med att jag känner mig hemma i museivärlden. Just utifrån det jag gör, att ställa frågor och jobba som utställningsproducent, så får jag vara den som hela tiden arbetar med att ställa de här frågorna som kanske eventuellt kan ge mig några svar. Ibland är det inte svar som ges men jag har ställt frågan, jag har aktivt försökt. Det är min plattform. Att ständigt försöka och ständigt prova. Så var det den frågan, okej, såhär funkar det, det blir ett stöd för mig. Så var det nästa fråga, jaha, det kan vi inte svara på, okej men jag har ställt frågan och får styrkan där. Det är någonting som jag tycker är jätteviktigt i samhället att ställa frågor, jobba bort ovissheten, rädslan och det är det starkaste för mig med museerna faktiskt. Att försöka skapa det själv, för mig, men också för våra besökare. En plattform för att söka. Det var ett väldigt personligt svar på en fråga som du själv sa var väldigt personlig, därför valde jag den ingången.

Ja, jag kanske påverkade dig där i den riktningen men det var ett bra svar tycker jag. Hur tror du att andra ser på ditt arbete?

Jag tror att det beror på vem du frågar.

Finns det förväntningar på att du som arbetar på museum ska ha ett speciellt ansvar, om vi säger så istället?

Man kan säga så att vi är inne i en process just nu idag där museet arbetar med att ta fram ny strategi, nya roller, ny organisation och det välkomnar jag. Vi vet ju inte hur det kommer att se ut men att vi behöver omvärdera det som är, tror jag är riktigt. Sedan hur andra ser på min roll är också en väldigt vid fråga. Man kan säga så att när jag är utanför museets väggar och träffar personer som arbetar på museer och liknande saker så har vi otroligt mycket gemensamt. Vi kan tillsammans se att vi jobbar på samma sätt med samma frågor och vi får ett enormt utbyte av varandra. Sedan är vi här på stadsmuseet ett jättestort museum med 65 anställda. Alla har olika benämningar, utställningsproducent, intendent, antikvarie, pedagoger och allt möjligt som krävs för att skapa utställningar. Där finns det säkert olika åsikter om hur det har varit, hur det är idag och det kan inte jag svara på om det inte blir en mer specifik fråga. Jag är ju anställd som intendent/utställningsproducent och jag är ansvarig för att utveckla utställningsmediet och producera utställningar och där är jag ibland, ganska ofta, innehållsproducent d.v.s. att jag är ju inte expert på varje område som utställningar jag producerar handlar om och belyser och det är ju därför vi alltid har experter. Vi har alltid experter som tar fram ett underlag, vi har experter som jobbar med föremålen, vi har experter som tar hand om föremålen, pedagogerna som ser över hur vi förmedlar detta på bästa sätt till olika målgrupper, vi har experter som jobbar med ljus, vi har experter som jobbar med layout. Ibland jobbar vi själva med formgivning med de experter vi har här, ibland tar vi in andra experter, ibland har vi inte den expertisen innehållsmässigt som vi behöver för ett visst ämne internt och då får vi söka oss till andra institutioner. Det kan vara andra museer, det

kan vara institutioner, universitetet eller vad det nu kan vara. Så att jag är ju spindeln i nätet när det gäller att arbeta med den publika verksamheten som går under namnet projekt och utställningar och där vet jag väldigt väl vad jag gör och vad jag inte gör, för det bestämmer man ju när man lägger ett projekt. För mig är det ganska tydligt vad jag gör.

Men om vi gör frågan väldigt konkret och säger att du befinner dig i ett helt annat sammanhang och sträcker fram handen och säger ”Hej, jag heter Christian och jag jobbar som utställningsproducent på Stadsmuseet.” Vad får du för reaktion då?

Min erfarenhet är att det oftast är väldigt många som vill prata med mig och att det finns väldigt många som jag vill prata med. Det är ju en ständig dialog. Som utställningsproducent har man ju ett fantastiskt jobb för man träffar alla på museet ganska ofta i ett projekt och träffar man inte alla i ett projekt så kanske man har fler projekt. Man är hela tiden igång. Därför möter jag väldigt mycket hela tiden och ska arbetsleda då, kan man säga, väldigt många olika kompetenser på museet. Därför är det naturligt för mig när jag är i sammanhang, seminarier eller konferenser med andra museer att det är väldigt lätt för mig att prata med kolleger på andra museer som gör vitt skilda saker för att det brukar oftast vara sådant som jag har erfarenhet av genom mina kollegor genom mina projekt. Så det är väldigt positivt och intressant. Sedan har jag ju haft privilegiet att kunna göra tre stora utställningar på tre stora museer som många har sett och där jag har jobbat väldigt mycket pedagogiskt med pedagogerna och det har uppmärksammats. Jag har jobbat med utställningar som har uppmärksammats i medierna mycket så visst finns ett intresse där.

Jag uppfattar det som att det är en ganska stor del av sin identitet då?

Ja, självklart. En stor utmaning med mitt jobb, med mångas jobb, men nu pratar jag ju om mitt är ju att ha ett jobb i en kommunal verksamhet och inte jobba ihjäl mig. Att kunna lämna jobbet också. Jag gillar att göra riktigt bra saker och ibland är inte åtta timmar per dag tillräckligt men det är någonting som jag ständigt jobbar med. Hur organiserar jag mitt jobb, i den här arbetsformen, för att jobba rimligt? Där är det ju någonting som jag hela tiden måste lära mig, var går gränsen? För att, speciellt när jag jobbar med innehålls- och formfrågor, så blir jag ju påverkad och möter många intryck hela tiden och det är ju inte någonting man stänger av. Det är väl min utmaning under mitt yrkesverksamma liv att kunna stänga av det där så att det hela tiden ligger latent men att jag registrerar det, men inte kanske bearbetar det just då. På det sättet är det ju en stor del av vem jag är. Sedan brukar mina projekt oftast i grunden handla om en slags nödvändighet och där ligger ofta sådana frågor som att vi ska verkligen förstå varför vi gör detta och vad ska det här ha för betydelse? Det är ju jätteintressant att det nästan alltid handlar om strukturer och det är ju någonting som är svårt att släppa. Så visst, det är en stor del av vem jag är, det är det, mitt jobb.

Vilka har varit de viktigaste förändringarna, som du ser det, inom det här museet?

Jag tror, en viktig förändring som jag kan se, inte bara som jag kan se men som jag ser uppskattas väldigt mycket, dels från besökarna, dels från personalen, dels från kollegor

som jobbar på andra museer rör hur jag har jobbat i mina projekt. Jag har från början arbetat väldigt nära pedagogerna på det sättet att jag har tagit in pedagogerna i projekten från allra första början. Jag har ett jättestort intresse av att veta hur pedagogernas kompetens ser ut för jag vill att pedagogerna ska vara inblandade i innehållsarbetet. Där vill jag höja pedagogernas kunskaper inom ett visst ämne på samma sätt som jag gör när jag jobbar med innehållsfrågor även om jag inte blir expert så förväntar jag mig inte heller att pedagogerna ska bli experter men att man ska få en förståelse. De behöver en så stor och djup förståelse som möjligt så att de ska kunna möta besökaren på bästa sätt. Det är en avgörande skillnad, tror jag, som vi har börjat arbeta med här, som man har arbetat med egentligen i alla tider på museer men här skulle jag vilja utveckla det mer i samklang med allt som händer runt om i världen. Att det får bli mer och mer en vetenskap att hela tiden fråga sig hur förmedlar vi detta. Att se allt vi gör utifrån frågor som handlar om kunskap, tillgänglighet och förmedling. Det handlar alltid om den färgen tycker formgivaren att vi ska ha på grund av att det kan härledas till innehållet. Det behöver inte härledas till innehållet men det ska i alla fall härledas till en ide och en tanke som formgivaren kan motivera. Om det finns en intressant aspekt där så kan vi inkorporera det i projektet och det ska också landa hos pedagogen så att det ska kunna förmedlas. Allt ska vara genomtänkt. Vi ska veta vad vi gör och varför vi gör. De som står där när vi öppnar för allmänheten det är oftast pedagogerna och det ska vara förankrat hos dem. Det tror jag är en av de viktigaste sakerna som har hänt, som jag nu när jag svarar på den här frågan så här snabbt kan se.

En annan sak som är viktig för varje institution är vidareutbildning och kontakt med andra erfarenheter, både professionella och icke- professionella, det måste vi hela tiden ha. Det är någonting som man gör, att man bygger in det i projekten och som sker automatiskt när man har ruljans på personalen. Jag kanske kan återkomma till den frågan. Men din fråga handlade om vad jag såg som den viktigaste förändringen?

När händer den här förändringen som du talar om tidsmässigt?

Innan jag kom till museet 2008 så hade det precis kommit ut ett arbete om den pedagogiska förnyelsen på museet som jag ser som en början till ett arbete kring de här frågorna. Sedan hade jag en av de personerna som jobbade med den, som var huvudansvarig, som pedagog i arbetet med 1700-talet. Då kunde vi utifrån det grundarbetet fortsätta i arbetet med 1700-talet. Det är en process som har gått jättebra och som vi bara kan bli bättre på och utveckla och det ser jag verkligen fram emot. Som jag har sett det från ide till praktik så är det under de här två åren men det hade börjat redan tidigare.

Det finns massor med positiva saker som man kan säga men jag tror att anammandet och fördjupandet av vad en utställning kan vara och vad ett museum kan vara och att tillåta museivetenskapen komma in som en förståelse för utställningarna och deras betydelse är jätteviktigt och det är också något av det bästa som kan hända men det är ju fortfarande i en process och det är mycket det jag arbetar med.

Vad tror, och hoppas, du kommer bli de viktigaste förändringarna i framtiden?

Jag hoppas på att vi tillsammans, vi som är här, som grupp, för det är oberoende av specifika individer men jag hoppas att den basen som finns här på museet, den arbetsstyrkan, kan börja närma sig verkligheten där ute så som den ser ut för många olika människor mer effektivt och snabbare för vi är redan så sent ute. Det handlar om att kombinera det som vi som grupp på museet identifierar och ser som kulturhistoria med en ny värld, men en populärkultur som finns där ute som inte finns representerad här på museet i oss som grupp. En förståelse för det för att förstå hur man på bästa sätt kan nå den publiken, tror jag, strategier för det eftersträvar jag.

Är det något som du inte tycker att vi har berört som du vill ta upp?

Nej, jag kan bara sammanfatta och säga att det är otroligt spännande att jobba på museum, det är otroligt spännande att jobba på Göteborgs Stadsmuseum. Vi är ett helt kvarter, vi har en enormt rik samling, vi har fotografier, arkivarier, vi har en stor personal med en stor gedigen kunskapsbas. Kunskapsbaser behöver alltid aktualiseras och vidareutvecklas och det bör ingå som en levande process för vår överlevnad. Som museum måste vi blicka utåt, på andra museer, på andra delar av samhället. Vi måste ha gedigna omvärldsanalyser för att försöka vad vår plats i allt detta är. Det måste vara levande, det måste vara dynamiskt och vi måste samarbeta på olika sätt, praktiskt, teoretiskt och professionellt. Vi måste också försöka förstå vilka vi är, vilka vi kan vara och vad vi inte är och vilka forum vi jobbar på och vad vi kan bli bäst på och varför vi ska finnas till överhuvudtaget. Vi bör alltid ställa nya frågor, titta på oss själva, omvärdera oss själva och sträva efter att vara en plats som är för alla och inte minst hela tiden kämpa för att kunskap är så otroligt viktigt. Kunskap är något otroligt spännande, roligt, dynamiskt och levande som man måste arbeta mycket med för att entusiasmera. Att ha den kunskapen som vi människor har, att skriva, läsa, använda våra sinnen, de olika sinnen vi har, vi är olika starka på olika områden, det är vår uppgift att hela tiden utveckla detta och att nå folk med detta, att vara nödvändiga.

(Intervju del I avslutas)

Del II

Vi skulle ta upp lite grann kring förändringar inom organisationen igen.

Då menar du Göteborg Stadsmuseum? Man kan säga såhär, jag har jobbat här i två år och min arbetsplats och mitt forum är ju Göteborg Stadsmuseum och det är ju ett jättestort museum, ett av Sveriges största museum, kan man säga. Vi finns här inne i staden, i ett stort kvarter, med samlingar i magasin som utgörs av över en miljon föremål, över två miljoner fotografier, tror jag att det är och minst lika många arkivarier. Då kan man ju fråga sig hur Göteborgs Stadsmuseum, som är en ganska ny sammanslutning, har hunnit bli så stor. Naturligtvis är det ju så, som du ju också vet, att den samlingen vi har idag kommer ju ursprungligen från flera olika håll. Det är flera olika museer som man har slagit ihop och som idag är Göteborgs Stadsmuseum.

Märker man någonting av det idag?

Jag tror inte att man som besökare märker det. Min förhoppning, som jag tror är museets förhoppning också är att man över tid kan märka när man ser hur många saker man gjort, hur många utställningar man har pratat om och visat, att det är en väldigt rik samling. Men sedan finns det naturligtvis inom personalen erfarenheter från den gamla tiden. Att genomgå en förändring är ju inte alltid lätt och att genomgå en förändring i en kommunal organisation kan också vara svårt för att man inte alltid känner att man är med och beslutar men så är det ju att jobba kommunalt. Så är det med de här institutionerna. För mig är det ju mycket lättare att se att min plattform är Göteborgs Stadsmuseum och det är ju någonting som kommer vara lättare och lättare. För varje ny generation som kommer så kommer det bli mer självklart. Sedan måste det ju finnas en förståelse på beslutsnivå och hos våra beställare och våra chefer att en så stor samling som vi har idag kräver ju sitt, på många olika nivåer. Det betyder att under vårt tak måste det ju finnas kunskap och expertis som kan ta hand om allt detta material. Sedan är det en jätteintressant diskussion och ett problem där. Vi har ju föremål. Man kan säga att vi har objekt, vi har artefakter och de har haft ett ursprungligt innehåll, det har funnits en ursprunglig intension med dem. Dessutom har det funnits en ursprunglig intension i samlandet av dem. Där finns det ju redan två lager av vad föremålen har för identitet. Sedan finns det ytterligare lager beroende på vem som har jobbat med dem, det finns olika lager beroende på vilken disciplin de ursprungligen har blivit föremål för analys genom. Om det är konstvetenskaplig bakgrund o.s.v., så föremålen har ju många lager. Varje lager har sin historia, varje lager har sin berättelse, varje lager har en koppling till någonting som den kan berätta. Det är någonting som vi inte får glömma bort när vi har en så stor samling. Ju större någonting är ju mer resurser kräver det. Då får man ha personal också och strategier. Blir man en personalstyrka på 65 personer så kanske man måste ha långsiktiga planer för att kunna presentera hela samlingen. Det är ju någonting man får se i framtiden.

Jag hade en fråga riktad till dig som utställningsproducent. När du har gjort en utställning, den är klar och folk kommer och ser den, i vilken mån och på vilket sett sker en feedback till dig?

Feedback kan se ut på så många olika sätt. Det beror på vad man ska ha feedbacken till från besökarna och hur man gör naturligtvis. Vi kan ju ha, som jag sa innan, en okulär besökarundersökning. Varje dag är det personal i utställningen som kan ha koll på ungefär hur många som besöker. Är det flitigt eller är det tomt? Vi har receptionen som kan se hur många som frågar o.s.v. men det är ju ingenting som man kan grunda någon bra vetenskaplig utgångspunkt på. Man måste ha större marknadsundersökningar, tror jag, via vår marknadsavdelning och informationsavdelning där man gör statistiska undersökningar. Vilka kommer hit? Hur kommer de hit? Vilka utställningar såg de när de var här? Över tid kanske man kan ha frågeformulär i utställningen. Så det kan se ut på många olika sätt och det är någonting som jag tycker att vi måste jobba med mycket mer här på museet. Sedan finns det ju det klassiska att folk skriver insändare i tidningen och folk mailar hit, men det är ju enstaka personer och vi kan inte hänga upp oss på enstaka

personers vittnesmål eller åsikter som en grund för vidare arbete. Det är jätteviktigt för oss att veta vad enstaka personer tycker men när det gäller att förstå ett större sammanhang så måste vi ha breda undersökningar.

När det gäller 1700-talet, som är det största projekt som jag har jobbat med hittills, har jag fått väldigt bra feedback. Det handlar mycket om att vi har varit bra på att vända oss till yngre publik. Utställningen uppfattas som bra för äldre att ta med yngre på där både yngre och äldre kan få någonting med sig. Det har varit ett jättestort moment som vi har arbetat med hur vi kan lyckas göra det. Det verkar, utifrån de här små rösterna vi har hört, som att vi inte har varit helt ute, utan vi har varit på rätt spår. Men vi behöver göra vidare undersökningar för att se på vilket sätt vi kan fortsätta detta arbetet och om det är relevant eller om det bara verkar så utifrån de kommentarer vi har fått. Det kan ju vara så att det är erfarna museibesökare som har sagt det här. Det kanske är museibesökare som inte är erfarna. Utställningen 1700-talet har många saker att upptäcka, lådor att dra i o.s.v. det kanske är mest vana besökare som gör det, eller det kanske är ovana besökare som vågar röra det? Så vi vet inte. Men generellt är det positivt mer än så kan jag inte säga för så mycket feedback når inte mig direkt. Därför är jag väldigt mån om att man via marknadsföringen på museet ska arbeta med de här publikundersökningarna.

Ja, sedan tänkte jag att vi skulle prata lite om samlande också. Om jag börjar med att slänga ut frågan vad är viktigt att samla?

Vi måste ju utgå från vad vi är för ett museum. Vi är ett kulturhistoriskt museum. Där har man samlat en viss typ av föremål traditionellt. Ska det se ut så i framtiden? På vilket sätt ska vi samla? Är det föremål vi samlar på bara? Kan en berättelse vara ett föremål? Kan ett sms vara någonting man samlar på? Kan en tanke vara någonting man samlar på? Då inte i en form av en dagbok t.ex. eller mail, ja, hur ser det ut? Det är någonting som vi ständigt måste fråga oss själva. Jag var på ett intressant seminarium där man pratade om att samla och att idag är det väldigt många människor som samlar själva. Man gör sin egen släktforskning t.ex. Man samlar på alla möjliga saker och man kan ställa ut på facebook i form av bilder. Man ställer ut sig själv, på många olika sätt. Ska vi dokumentera det eller ska vi låta det dokumenteras där det dokumenteras? Var hamnar vi då? Hur stora magasin kommer vi ha i framtiden? Hur gör vi urvalet av samlingen och vad är det vi diskuterar på museerna? Ska varje generation diskutera samma sak? Ska vi i varje generation göra en utställning om 1700-talet? Är det då samma föremål vi ska använda eller handlar det om djupare frågor om livet, om gemenskap, om att vara öppen, familjen och olika typer av aktiviteter i samhället som gör att samhället går runt, delaktighet o.s.v. Så det är en svår fråga.

Om jag får svara snabbt sådär, så tänker jag att något som vore intressant om vi fortsätter bevara och samla föremål så måste vi ju börja samla föremål som är relevanta idag. En intressant aspekt som jag brukar ta upp, som jag har tänkt mycket på själv, är t.ex. 1700-talet som ligger mig väldigt nära eftersom jag precis har jobbat med det. När vi läste och gick igenom litteratur som handlar om 1700-talet så märker man att på 1700-talet beskrivs Göteborg som en väldigt internationell stad. Oj, vad det är internationellt och det är folk från hela världen när man läser. Sedan inser man att, visst det är många som

kommer hit, men det är inte från hela världen och vi är betydligt mer internationella idag. Vi har fler språk och fler nationaliteter än någonsin men det syns inte i våra samlingar. Det är ju jätteintressant och vad innebär det? Den frågan måste man ställa sig. Vad samlar vi idag och vad är viktigt för dem som bor här idag. De som befann sig på den här platsen 2010, kallad Göteborg, vad var viktigt nu, här? Ska vi samla på samma typ av saker? Vem är det som bestämmer vad som är viktigt att samla på? Ska vi samla på sådant som vi tror att folk tycker är viktigast i deras liv eller ska vi låta dem själva komma och förklara för oss vad som är centralt. Det är en ständig diskussion som handlar om ett val man måste göra. Jag tror att det bästa är att man kan göra ett sådant val utifrån en gedigen kunskapsbas, utifrån idéer och människor som arbetar med de här frågorna mer än så kan vi ju inte göra. Vi kan ju inte veta vad svaret är. Jag tror inte att det finns en sanning där ute som väntar på oss, utan den måste vi skapa och jag tror att ju större referensgrupp vi har och ju mer gediget det är genomtänkt, kan man säga, ju större chans att vi kan försvara våra val imorgon. Eller i alla fall förklara dem.

Har din syn på samlande förändrats under tiden du har jobbat med museer?

Ja, det kan man säga. Jag kan aldrig veta vad man om 200 år skulle vilja ha svar på. Det är möjligt att det kvittar vad jag lämnar efter mig för att de som kommer att titta tillbaka kanske kommer att få det svaret som de själva vill ha oavsett om det är en plånbok eller om det är en dildo eller ett durkslag. **(Finns det någon dildo i samlingarna, måste jag fråga då.)** Jag vet att det fanns på kulturen i Lund en dildo från 1700-talet. Nej, det fanns någonting som man trodde var en dildo från forntiden, du förstår vad jag menar. Vi kan inte veta det. Vi kan veta det om jag lämnar en lapp som kan förstås då som säger att "det här vill jag lämna för att jag tänkte att ni kanske skulle..." men det vet man ju inte. Om min syn på föremål har förändrats så är det så att jag kan inte veta vad de kommer att använda dem till och vilka svar de kommer känna behov av. Dokumentation kan ju lämnas på många sätt. Man kan ju fråga en arkeolog; om du fick välja skulle du vilja ha den här flintan eller tio dagböcker som en stenåldersperson hade skrivit? Eller hur? Om vad de åt, hur de tänkte, vad de gjorde. Vilket skulle man välja om man fick välja bort. Skulle du välja bort de där tio böckerna och ta flintan? Det är svårt att veta för det handlar om vad är det vi vill veta?

Finns det någon kollega här som har gjort något speciellt intryck på dig eller påverkat dig på något speciellt sätt?

Jag påverkas ju hela tiden av mina kollegor men jag antar att din fråga handlar om något avgörande. När man jobbar i min bransch på museer, med kultur så kommer man i kontakt med så många människor som har fördjupat sig inom olika områden och där blir man bortskämd. Man befinner sig i den miljön hela tiden och det är ju häpnadsväckande och fantastiskt att få vara i en sådan miljö. Där skulle jag inte se någon specifik person utan den miljö vi alla har, där vi alla ingår, som i sig är fantastisk. Det är liksom mitt svar på frågan.

Vad är det bästa med ditt arbete?

Det bästa med mitt arbete, det har jag redan förklarat lite. Det är dels att få skapa tillsammans med människor, mina arbetskamrater, någonting som andra människor ska titta och fundera kring och lära sig någonting utav. Det är oslagbart och det som är fantastiskt med mitt arbete är att få jobba mot en del av en plats, en funktion, en tid i vår historia där folk kom för att ta del av någonting, förstå och se, det är det bästa, att få tänka, att få ställa frågor och undersöka och veta att det här kan beröra människor. Det är det bästa.

Finns det någonting som är mindre bra?

Du menar hela klabbet liksom? **(du får tolka frågan lite som du vill)** Ja, alltså jag har svårt att se det som är mindre bra. Återigen, vi är en institution, ett museum med otroligt bred kompetens i personalen, en otrolig samling att jobba mot publika, mot människorna, mot besökarna, mot samhället. Det kan inte bli bättre när man tänker på vad jag vill göra. Sedan är vi i en förnyelseprocess där vi ska ta den här institutionen och vad är ett museum är in i framtiden. Det är fantastiskt och fantastiskt utmanande. Där finns det en hel del problematiska frågeställningar som vi måste jobba med men jag kommer aldrig att beskriva dem som problem eller som negativa. Det är en del av utmaningen, det är vår uppgift att lösa dem. Vi har mycket att göra och många saker där är svåra men det är där vi befinner oss och vill man inte befinna sig i den processen så ska man nog inte vara här.

Intervjun avslutas